

Боговбивця

КУПИТИ

У королівстві Міддрен богів оголосили поза законом. Тепер король платить найманим убивцям, вейґам, щоб ті знищували їх та їхні святощі.

Керована помстою, Кіссенна — дівчина, чию сім'ю спопелила богиня вогню, — вбиває богів за гроші. Одного дня вона зустрічає лицаря на ім'я Елоґаст та пов'язаних одне з одним бога білої брехні Скеді й дівчинку Інару. Разом вони вирушають до Бленрейдена, зруйнованого міста богів, щоби просити про послугу.

Міддрен на межі громадянської війни, а четвірка героїв, переслідувана загадковими тіньовими демонами, підпільно мандрує до забороненого міста.

Щось гниє у самому серці королівства, і лише Кіссенна та її компаньйони здатні це зупинити.

ПРОЛОГ

П'ятнадцять років тому

Її батько закохався в бога моря.

І звали того бога Осідісен. На честь його прихильності Кіссен та її братів нарекли особливими іменами: Тайдеан — «на хвилі», Лунсен — «місяць на воді», Меллсенро — «точикамінь». І, нарешті, Кіссенна — «народжена в любові моря». Осідісен наповнював їхні сітки рибою, навчав, коли вирушати в шторм, а коли ховатися від нього, і щодня безпечно доправляв їх додому з риболовлі. Кіссен та її брати зростали під морською опікою.

Та бог моря не дарував достатку землям Талісії. І зрештою села на тамтешніх пагорбах захопила богиня вогню Гзет, спокусивши мешканців обіцянками розкошів.

Усі прагнули багатства вогнелюбів. В ім'я Гзет талісійці палили човни й вирубували ліси, щоб кувати зброю, плавити мідь і відливати великі дзвони, які було чутно від морських скель до гірських рубежів. Води Осідісена виснажилися, і дим навис над тим краєм. Незабаром від міста до села почали ширитися інші, темніші розповіді: про жертвоприношення, полювання та страти в ім'я богині вогню. Догоджаючи її волі, поклонники спалювали ворогів і сім'ї з давніх родів.

Однієї ночі, саме після дванадцятого дня народження Меллсенро, коли на його пальцях з'явилося татуйовання з власним іменем, одинадцятирічна Кіссен прокинулася від дивного густого й солодкого на запах диму. Він дер їй горло.

Дівчинка отямилася та відчула, що її кудись несуть чоловіки — їхні роти були перев'язані тканиною, обличчя вимашчені вугільним пилом, а дзвоники у волоссі сяяли, мов крихітні ліхтарики. Кіссенна не могла поворухнути кінцівками, а на груди ніби тисла вага сновидінь. Вона впізнала цей солодкий дим — снодійний дурман з паленого насіння слесу, — змішаний з іншими, незнайомими запахами. Під будинком об скелі билосся море — Осідісен гнівався.

Кіссен спробувала заговорити, але рот не слухався, а язик прилип до щоки. Голова безвольно схилилася набік, і дівчинка побачила Мелла. Братова рука зі свіжим татуйованням волочилася по підлозі.

— М-м-мелле, — знову спробувала Кіссен, але той не ворухився. Дурманний дим просочувався крізь віконниці, крізь стіни. Висів у повітрі.

Тихо, — сказав один із чоловіків, що тримали Кіссен, і труснув її.

Дівчинка знала цей голос, ці каламутно-зелені очі.

— Н-Наро? — спитала Кіссенна трохи впевненіше.

Надворі сплеснули хвилі, і дим закружляв у вихорі, коли крізь щілини в плетених стінах будинку прорвався подих морського вітру. На обличчі й губах Кіссен відчула свіже поколювання солоного повітря. У голові трохи прояснилося.

Наро зиркнув на неї з панікою в очах.

— Казали, що вони ще не прокинуться, — мовив він крізь маску.

— Ворухись, — озвався інший голос, який дівчинка теж упізнала: Міт, брат Нарової дружини. Від дурману їх захищали маски. — Ворухись! — повторив він.

Вони несли її до вогнища вглибині будинку.

— Що ви робите? — слабко, але чітко спитала Кіссен.

Тіло дівчинки все ще не рухалось.

Вони зупинилися біля вогнища — круглої каменяки під отвором для диму в солом'яному даху. Довкола жарин вечірнього полум'я спорудили клітку з переплетених гілок і металу у формі дзвона. Батьків дівчинки вже прив'язали до зовнішніх прутів. Братів теж — за щиколотки, руки та шиї. Жертви. Кіссен була останньою.

Наро з Мітом кинули її на ґрати поруч із батьком. Морський вітер вривався всередину через отвір у стелі, проламувався крізь балки. Віконниці стукотіли, а дім здригався від звуків розлючених вод.

— Наро, зупинись, — уже твердішим голосом сказала

Кіссен. Дим слесу майже розвіявся, але дурман усе ще сковував кінцівки. — Чому ти це робиш?

Наро притискав ноги дівчинки до низу клітки, прив'язуючи їх, доки Міт примотував до ґрат руки. Лунсен плакав, схлипуючи від страху. Мелла — ніде не видно. Кіссен знайшла в собі сили пручатися, поки її прив'язували до металу, але чоловіки виявилися більшими й дужчими за неї. Надворі били дзвони, їхній ламаний звук переривав дедалі сильніший вітер. Було так гучно, що здавалося, ніби тих дзвонів там тисячі, хоч у селі жило заледве сто людей. Мабуть, усі сусіди зібралися там. Вони спланували це разом: упіймати улюблену сім'ю морського бога, якою той опікувався. Кіссен відчувала густий запах гарячої смоли. Жар дряпав горло зсередини.

— Нам не жаль, ленька, — сказав Міт.

Як він смів називати її «маленькою»? Так говорять дядьки та друзі. Міт їм не друг. Він — зрадник.

— Так має бути, — мовив він.

Кіссен зібралась із силами та спробувала вкусити Міта за руку. Той відскочив, тримаючись за пучку великого пальця, яку зачепили гострі зуби.

— Облишмо її, — гаркнув він. — Уже час. На нас не чекатимуть.

Вони побігли. Кіссен тремтіла. Вона сплюнула Мітову кров і намагалася дихати, тоді натягнула мотузки, шукаючи рідних.

— Тату.

Він був поруч.

— Тату!

Берн, її батько, хапав ротом повітря. Губи в нього були порвані й закривавлені, обличчя вкрите синцями. Його, вочевидь, побили в дурманному сні. Ті понівечені уста цілували бога моря, але тепер на чолі Берна темнів намальований вугіллям символ дзвона Гзет.

Дим у повітрі знову згущався, та цього разу він був не солодкавий, а гіркий і липкий, гарячий і чорний. Він просочувався крізь підлогу. Односельці підпалили схил під фундаментом.

Кіссен смикала зап'ястками й ногами.

— Тату! — крикнула вона.

Міт не прив'язав дівчинці шию, коли вона спробувала його вкусити. Кіссен корчилася, вивертаючи руку під неприродними кутами. А коли

потягнула голову до зап'ястка, що був прив'язаний ближче, у тілі щось хруснуло. Ось. Вона дотягнеться. Кіссен учепилася зубами в мотузку й заходилася гризти, смикаючи вузол. То була морська мотузка, яку важко розпороти, але дівчинка не хотіла вмирати.

Тайдеан теж прокинувся.

— Ви брудні покидьки! — кричав він, борсаючись у путах, які затягувалися на шії.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ